

σθέντων και χωρίς προτάσεως τῆς σχολῆς καταλέγονται φοροὶ ἐπιστήμονες, τῶν ὁποίων ἡ ἀπόλυσις θὰ ἦτο τραῦμα και εἰς τὴν ὑπόληψιν και εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ πανεπιστημίου.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ κ. Ζωχιὸς διορίσθη χωρίς πρότασιν τῆς Σχολῆς· τίς θὰ τολμήσῃ νὰ τὸν πειράξῃ; Ὁ κ. Ηανταζίδης ἐν τῇ φιλοσοφικῇ Σχολῇ ἀπολαμβάνει και αὐτὸς ποιῆς ὑπολήψεως· πρὸ παντὸς ἄλλου ἔχει φίλους· ὁ κ. Γαλβάνης κέκτηται τὴν ἐπιστημονικὴν του ὑπόληψιν· ὁ νεαρὸς καθηγητὴς τῆς χημείας κ. Κρένος δὲν ἔχει καλλίτερόν του· ὁ κ. Ζίννης εἶναι σεβαστὸς και ἐν Εὐρώπῃ κατέστη εἰδικότης. Πάντες οὗτοι διορίσθησαν χωρίς γνωμοδοτήσεων τῶν οἰκείων σχολῶν. Τὸ ἔθιμον τῶν γνωμοδοτήσεων ἐπεκράτησε μᾶλλον ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ;

Καθ' ἡμᾶς, ὅ,τι συνέβη μὲ τοὺς παρανόμως διορισθέντας ἐπὶ Κουμουνδούρου δικαστὰς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, τοῦτ' αὐτὸ δύναται νὰ συμβῇ και μὲ τοὺς κυρίους καθηγητὰς τοὺς ὑπαγομένους εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν.

Ἄς παυθῶσι δηλαδὴ και ἄς ἀναδιορισθῶσιν.

Ἄλλο μέσον θεραπείας και τοῦ νόμου και τῆς ἀνάγκης τοῦ πανεπιστημίου δὲν βλέπομεν ἡμεῖς.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἵστερα ἀπὸ τόσας ἀπολύσεις τοῦ πτωχοῦ ἐπιτίμου, ὁ κ. Κωνσταντινίδης μᾶς παρουσιάζεται ὡς μίᾳ... γερικῇ ἀπόλυτος.

Μολονότι ὁ κ. Δήμαρχος δὲν ἀπέστειλε και εἰς ἡμᾶς τὴν περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὸ Μητρώον τῶν ἀρρένων δήλω-

σίν του—ἴσως ἵνα μὴ μιανθῶμεν μὲ ὀλίγον δημοτικὸν παρᾶν διὰ τὴν δημοσίευσιν—οὐχ ἦττον βοῶμεν πρὸς τοὺς συμπολίτας μας δυνατώτερον τῶν πληρωθεισῶν συναδέλφων μας, προτρέποντες αὐτούς νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ Μητρώον τῶν ἀρρένων.

Τοῖς λέγομεν και ἐν ἄλλο:

Εἰς προσεχεῖς ἐκλογὰς ἂν ἀναφανῶσιν και πάλιν πολλοὶ ἐστερημένοι τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος, αὐτούς ὄχι μόνον δὲν θὰ τοὺς ὑπερασπισθῶμεν, ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ και θὰ τοὺς καταστήσωμεν ἀντικείμενον ἀηδίας και ὀνειδισμοῦ.

Γνώτωσαν δὲ και τοῦτο:

Ἵτι ἐπειδὴ μόνον ἀπὸ δειλίαν δὲν θὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ Μητρώον τῶν Ἀρρένων, οἱ τοιοῦτοι εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς δὲν θὰ ὀνομάζωνται Βερουτιανοί, ἀλλὰ **Λεμποτάκται!**

Τῶν τόσῃ ἡδέως ἀναγνωσθέντων πάντοτε Μαυροβουνιωτικῶν τοῦ ἐν Κετίνῃ Γραμματέως τοῦ Πολιτικοῦ Πρακτορείου φίλου κ. **Α. Λεονάρδου** ἐβάλαμεν εἰς τὸ χερί τὴν συνέχειαν. Σήμερον δημοσιεύομεν τὰ *Χριστούγεννα* και μετ' ὀλίγον τὸ *Πάσχα*. Οἱ Ἕλληνες ἐνδιαφερόμεθα και εἰς τὰς ἐλαχίστας μαυροβουνιωτικὰς λεπτομερείας· διότι ἀγαπῶμεν τοὺς Μαυροβουνίους, ὅσον και τοὺς ἥρωας τοῦ Εἰκοσιένα. Ὁ κ. Λεονάρδος προσέφερε σπουδαιοτάτην συμβολὴν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν δύο ἐθνῶν, γνωρίσας ἡμῖν τόσῃ λεπτομερῶς και θελητικῶς ἀκόμη τὸν Μαυροβουνιωτικὸν βίον. Ἴσως εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων διπλωματικῶν μας ὑπαλλήλων οἵτινες εἰργάσθησαν ἐν τῇ θέσει των ὡς ἀληθεῖς Εὐρωπαῖοι. Ἡ εὐνοία δὲ τοῦ Ἡγεμόνος, ὡς και τῶν ἑλληνικῶν κυβερνήσεων, τῆς τε παρελθούσης και τῆς παρούσης, εἰσὶ δικαία ἀμοιβή τῆς ἀρίστης διπλωματικῆς ὑπηρεσίας του.

ἕως δεκατριῶν χρονῶ, τὸ πιάνω, τὸ ντύνω σὰν χανούμισα και τὸ πάω στὴν Ἀθήνα, σώνει νὰ ἦνε βέβαιον, ὅτι θὰ μαζέψωμε πολλοὺς παραδες.

— Δὲν κάμεις τίποτα, πρέπει νὰ ἦνε ἀληθινὴ τουρκοπούλα. Ἐτυχες νὰ ἰδῆς κάμμιὰ τέτοια;

— Χίλιαις.

— Τί φοροῦν, πῶς εἶνε ντυμέναις, ξέρου ἐλληνικὰ, εἶνε, καθὼς λέγουν, ὠραίαις και ὅτι ἀγαποῦν ἐξαιρετικὰ τοὺς χριστιανούς νέους;

— Ὁμορφαις γιὰ νὰ ἦνε, εἶνε, ὅσο γιὰ ἐλληνικὰ μερिकाῖς ξέρου.

— Τὰ μούτρα των τᾶχουν σκεπασμένα;

— Καλὲ χριστιανέ μου, δὲν εἶδες στ' ἀλήθεια σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ κάμμιὰ χανούμισα; Νὰ, τὰ μαλλιά των τὰ κάνουν κότσο και βάνουν και μιὰ χτένα χρυσή, στὸ λαϊμὸ των περνοῦν ὀρθαιαῖς φλουριά ἢ μαργαριτάρια, στὰ χέρια βάζουν βραχιόλια . . .

— Ἐγὼ εἶδα μιὰ ζωγραφισμένη ποῦ εἶχε και στὸ ποδάρι τὸ ἓνα βραχιόλι.

— Μπορεῖ. Στὸ πρόσωπο βάζουν ἓνα πολὺ ψιλὸ τουλιπάνι και ἀφίνουν ξεμπομπούλωτα μόνον τὰ μμάτια και τὴ μύτη.

— Ὡστε και τὸ στόμα τὸ ἔχουν φραγμένο. Και καλὰ, τότε ἂν θέλῃ νὰ τὰς φιλήσῃ κάνεις πῶς θὰ κἀνῃ;

— Τραβᾷ λίγο τὸ γιασουμάκι και ξεσκεπάζει ὅλο τὸ πρόσωπο. Κάνουν στὸ μάγουλο και ψεύτικες ἐλθαῖς, βὰ-

φουν μὲ κρεμέζι τὰ χεῖλια των και μὲ κάμένη μυρσίνη τὰ φρύδια των, βὰφουν τὰ νύχια των κίτρινα και φτειασιδόνονται πολὺ.

— Καλὰ, γι' αὐτὰ δὲν μᾶς πειράζει, εἶνε μιὰ ἀπλὴ συνήθεια και τῆς τὰ κόφτω ἐγὼ ὅλα.

— Στὸ σῶμα φοροῦν πουκάμισο μακρὺ μεταξωτὸ κι' ἀπὸ πάνω σαλβάρια κόκκινα και πράσινα μεταξωτὰ ἢ ἀπὸ ἀτλάζι τὰ ὁποῖα κατεβαίνουν ἕως τοὺς ἀστραγάλους. Ἀπὸ πάνω πάλι φοροῦν ἓνα σὰν ράσο φαρδὴ ρούχο και τιλύγονται μέσα ὅλαις ὅταν βγαίνουν ἐξω.

— Ὡστε καθὼς εἶνε μπαμπουλωμέναις θὰ ἦναι ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ κάνεις τί σῶμα ἔχουν.

— Μεγάλον πράγμα. Ἐχουν σῶμα καθὼς ὅλοι οἱ ἀνθρώποι. Ἄν ἦνε παχειαῖς, φαίνονται, ἂν ἦνε πάλι λυγναῖς, πάλι φαίνονται. Στὰ πόδια φοροῦν χρυσὰ πασουμάκια.

— Ἄ καλὰ και τόπες, ἀπὸ τὸ πόδι μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τις περὶ τοῦ ὅλου, ἀλλὰ Κινέζα. Ἄλλὰ τώρα τὸ ζήτημα εἶνε πῶς νὰ πιάσουμε κάμμιὰ. Νὰ κάμῃ τις πόλεμον γιὰ μιὰ τουρκοπούλα, ὡς ὁ Μενέλαος γιὰ τὴν Ἐλένην, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦνε νὰ τὴν κλέψῃ. Ἄλλὰ διὰ νὰ τὴν κλέψῃ πρέπει νὰ κάμῃ πρῶτον ἐργολαβία. Ἀληθινὰ, πατριώτη, ἢ τουρκοπούλες κάμουν ἐργολαβία;

— Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καφάσια ποῦ εἶνε κλεισμένες πῶς νὰ κάμουν;